

VERS UN CANAL DE TV EN CATALA

El nostre vitrall màgic o caixa de trons és un tema altament polèmic. D'ençà que existeix crítica d'opinió, en fundar-se les seccions fixes en diaris i revistes, en llibres, en doctes conferències, etc., la nostra (eufemisme) caixa grisa, pròximament en color, ha estat com la R.E.N.F.E., una vagina que es podia mirar però no tocar. Els recents judicis han tornat a posar d'actualitat la qüestió que tan bé han tractat Montalván i l'equip de «Cuadernos» en sengles obres úniques i Lasa cada setmana des de «Tele/eXprés» i «Serra d'Or», a més del nostre CANIGO. Jordi Garcia-Soler farà cosa d'uns tres anys plantejava, agudament i incisivament, la insuficiència de les reduïdes hores d'emissió en català i tres anys després un escriptor encara ha de dir que per veure la TV a la nostra terra en la nostra llengua has d'estar malalt, en àtur forçós, en vaga, jubilat, etc.

La importància del tema es fa òbviament indiscutible tot recordant l'immens poder de la TV com a mitjà d'informació (o desinformació) i formació (o deformació). La tasca de fer un canal en català és llarga, valuosa i necessita estudis preliminars seriosos que analitzin tota la problemàtica de repercussió, temàtica, influències, etc. Com diu el tòpic, el moviment es demostra caminant i fóra més positiu un sa plantejament del tema i estudiar els caràcters, ull!, **tècnics** del problema. Seria mirar-nos el melic parlar de la importància de la publicitat catalana, dels milers d'aparells en llars catalanes, de la categoria d'uns fenòmens culturals com l'edició, la cançó, el teatre, l'art, etc., de valor essencial per a tota comunitat en situació vital però eixalada per la manca de les parts expositives que l'ajudarien a aixecar el vol.

Amb l'esperança, que mai no perdem encara, posada en l'obtenció d'un canal en català reproduïm uns mots de l'actual degà de la Facultat de Lletres de la U. A. B., Joaquim Molas: **«...la massa del públic català posseeix unes raons prou importants de caràcter demogràfic, artístic i cultural per a poder disposar, com ara, del canal nacional fet en la llengua majoritària de l'Estat però, a més i com a opció només local, d'un U.H.F. català que pogués ésser seguit per totes les terres que formen el domini lingüístic».** (Article titulat «T.V.E. i la discriminació»).

Encertades paraules les d'en Joaquim Molas que han de fer reflexionar a qui té la paella pel mànec, mentrestant nosaltres, els ciutadans, només podem fer que llegir-nos totes les Declaracions hagudes i per haver on es parla de qüestions suades i ultra-repetides. Tanmateix una presió en aquest sentit mai no aniria malament per ajudar a una cultura, a una col·lectivitat en marxa vers un futur que esperem ben obert i de tots.

JOSEP M. FIGUERES